

POZOR *KYVADLO!*

Prazvláštní umění

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu *Vorsicht: Pendel! Eine merkwürdige Kunst*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1998
přeložil © Jaroslav Voříšek 2016

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	4
Předmluva	5
Účinky siderického kyvadla	6
Démoni v činnosti	9
Klamání zbožných duší	10
Magie je vždy špatná	11
Osobní zkušenosti	12
Problém virgule	13
Použitá literatura	14

Úvodní slovo editora českého překladu

Přirozeně nejde pouze o „kyvadlo“ (těšící se v současné bezvěrecké společnosti značné popularitě), nýbrž i nespočetné další okultní či spiritistické praktiky – všechny bez výjimky jsou však jen projevy démonů, jak dokládá ve své „Démonologii“ Eugen von Petersdorff. Katolická církev odedávna učila, že veškerá věštecká umění, jako např. vykládání z karet, písmenková tabulka (ouijaboard), kyvadlo atd. jsou hříšná!

Je však také známou věcí, že uživatelé kyvadla dříve či později onemocní. Nepopírají to ani profesionálové tohoto cechu. Käthe Bachlerová na otázku: „Může být práce s proutkem a kyvadlem nebezpečná?“ odpovídá: „Ano! Jak v tělesné, tak i v duševní a duchovní oblasti.“

A co je nejhorší, kdo jednou práci s kyvadlem úplně propadne, prakticky již pro něj není cesta zpátky. Autor k tomu říká:

„Vždy mi bylo nápadné, jak tito lidé mimořádně zarputile obhajují svou práci s kyvadlem. Nejsou již schopni nahlédnout, že jsou spojeni s jistými temnými mocnostmi, a že tyto mocnosti svou činností doslova přitahují. A právě řečenou svázaností je kyvadláři zabráněno v rozlišování duchů.“

Pro stav pokoncilní tzv. katolické církve je příznačné (a tragické), že o nebezpečnosti užívání kyvadla i dalších okultních praktik nás informují evangeličtí pastoři, zatímco „katoličtí“ duchovní je ještě propagují a jejich bludné knihy se „nabízejí na mnoha poutních místech“!

A závěrečné poučení z předloženého dílka o démonické praxi? Autor je shrnuje stručně, ale výstižně těmito slovy: „Proto ruce pryč od kyvadla!“

Předmluva

Existuje bohatá literatura o kyvadle, a téměř všichni autoři mluví o pozitivním aspektu tohoto umění. Jsou to například hodně žádané knihy benediktinského pátera Th. H., který celé své léčitelství založil na kyvadle, a jeho díla se rovněž nabízejí na mnoha poutních místech.

Bylo by na místě uvést také lékaře a pátera O., představeného v knize Anity Höhnesové „Noví mágové zdraví“. Páter O. také zjišťuje nemoci a odpovídající léky pomocí kyvadla. Jak říká, práci s kyvadlem mu přiblížila řeholnice z Würzburgu.

Mezi ne právě málo katolíky včetně duchovních je rozšířený názor, že kyvadlování je neškodná a dovolená záležitost, pokud je k dobru člověka, jako např. v lékařské diagnostice. Stále znovu narážíme na zbožné léčitele, mezi nimi i řeholnice a kněze, kteří kyvadlem určují nemoci a léky... Nazývají to „dobrým kyvadlováním“ (na rozdíl od „špatného kyvadlování“, týkajícího se věštění), protože co přispívá k léčení nemocného člověka, nemůže být přece špatné, zvláště je-li praktikováno hluboce věřícími lidmi...!

Až děsivá je neznalost toho, co práce s kyvadlem skutečně je! „Kyvadlová praxe je stará tisíciletí“, píše jistý stoupenec tohoto černého umění, a v tom má pravdu, neboť víme, že bylo praktikováno již v Indii, poté přišlo do Egypta a přes Řecko a Řím se dostalo do západních zemí. Již při stavbě pyramid mělo prý být užíváno kyvadla. Ve 4. století po Kristu bylo užívání kyvadla známo v Římě jako pohanské dotazování orákula; píše o tom římský historik Ammianus Marcellinus. Zlatý prsten se upevnil na nit a nechal se kývat nad klíčem, na jehož okraji byla vyryta písmena abecedy.

Ve středověku nenacházíme nic pozoruhodného o kyvadle jako věšteckém automatismu. Až koncem 19. století je ve Francii katolický kněz, abbé Mermet, který umění kyvadla zjednal nejvyšší uznání a razil pojmy tzv. „radiestesie“¹ a tzv. „teleradiesthesie“ (vnímavost pro vyzařování na dálku). Mělo se za to, že každá živá i neživá materie vysílá záření, které kyvadlo přijímá a svým pohybem je zviditelňuje.

Abbé Mermet prý dokázal „podle fotografie a mapy pomocí kyvadla odhalit vraždu a nalézt zavražděného. Na lístek psal otázky jako: je pohřešovaný „zabit“, „probodnut“, „hosen do řeky“, na což mu kyvadlo svými pohyby odpovídalo („ano“ nebo „ne“). Také velikost těla zavražděného uměl takto abbé určit (Egon von Petersdorff, „Dämonologie“).²

¹ Schopnost najít pomocí kyvadla nebo proutku vodní pramen, žílu kovu, patogenní zónu a podobně; pozn. překl.

² Vynikající znalec Petersdorff v citovaném díle píše: „Opičení se po něčem ‚podobném‘ je [...] myslitelné tak, že démon pomocí ‚niterných představ fantazie (imaginace) zbaví duši uvažování do té míry, že ta se domnívá spatřovat intelektuální vizi.‘ Nebo [...]: ‚Démon dokáže v naší fantazii vyvolat něžné a jemné obrazy s takovou dovedností, že věříme vidět určitý předmět čistým (intelektuálním) poznáváním, o němž si myslíme, že nás bezpečně chrání před jakoukoli šalbou. Ve skutečnosti však vidíme svou fantazii pouze přelud, vyvolaný lstivostí našeho nepřítele, abychom jím byli tím spíše oklamáni.‘ Vzhledem k démonické nebezpečnosti vizí a promluv, stejně jako k často nepřekonatelným obtížím při ‚rozlišování duchů‘, proto mystici vždy naléhavě upomínali k opatrnosti při vizích a promluvách, a varovali před tím, abychom sami ‚po takových milostech toužili nebo o ně Boha prosili, protože by Satan sám mohl ukojit naši tužbu a napodobit Boží působení‘. V těchto případech ‚duše svou nepřístojnou tužbou sama podněcuje Satana k předvedení falešné hry. Bůh sám ví nejlépe, kdy a zda vůbec je taková milost přiměřená‘... ‚Právě to je totiž způsob, jakým duše z počáteční správné cesty sejdu svými modlitbami až ke společenství se Satanem,‘ **právě takto**

Spektrum užití kyvadla je široké. Profesor Helmuth Wolff ve svém pojednání „Das siderische Pendel“ („Siderické kyvadlo“) uvádí následující:

„V rukou badatelů a vědců je dnes použitelné podle různých životních okolností. Jsou jím odhalovány skryté souvislosti, jindy zase umožňuje rozlišování pohlaví, harmonii i disonanci charakterů, biologické napětí sil, duchovní spřízněnost a projevy hlubokého podvědomí. Nalézají se jím skryté vodní zdroje a žíly kovů, nacházejí ztracené, a ukazují správné cesty v morálním smyslu. Je výrazem prorockého nadání, odhalování dávno zapomenutých událostí a objasňování záležitostí. Je použitelné pro lékařské diagnózy i mnoho dalšího. Rovněž Goethe se zabýval kyvadlem a věnoval mu kapitolu, svědčící o jeho osobní víře v účinek tohoto přístroje.“

Siderické je odvozeno z řeckého slova „sideros“ = železo, protože kyvadlo bývá obvykle z kovu (mosazi, železa, zlata). Slovo lze rovněž označit za „sideralis“ = náležící ke hvězdám“, „od časů Parcella také v okultismu jako cosi, co vyplynulo z ničeho – z pozemských sil.“ (Horst E. Miers.)

Účinky siderického kyvadla

Ohledně způsobů účinků kyvadla jsou různá pojetí a každý expert přísahá na svůj výklad. Tak např. prof. Alfred Stelter soudí, že kyvadlování je metoda k dotazování se vlastního podvědomí. Píše k tomu:

„Pohyb kyvadla vzniká normálně nevědomým hnutím svalstva. Hovoří se zde o ideomotorických pohybech. Podvědomí se snaží na sebe upozornit nadvědomí nepatrnými pohyby svalstva. Nejsou to ani čáry, ani pověra. Projevuje jen existenci podvědomí, a to zase ukazuje, že ‚myslí‘, posuzuje otázky nadvědomí a cestou řeči bezděčných svalových pohybů je chce zodpovědět.“

Pak je ovšem otázka, proč vůbec kyvadlo, když to spočívá v napojení se na podvědomí, může způsobit škody tělu i duchu? Jestliže jsem něco někde založil, pak se přece také pokouším „hrabat“ se ve svém podvědomí a vzpomenout si, kde bych dotyčnou věc mohl najít. Přirozeně bez kyvadla! To je zcela normální proces a samozřejmě nepoškozuje zdraví. Je však známou věcí, že uživatelé kyvadla dříve či později onemocní. Nepopírají to ani profesionálové tohoto cechu. Käthe Bachlerová na otázku: „Může být práce s proutkem a kyvadlem nebezpečná?“ odpovídá: „Ano! Jak v tělesné, tak i v duševní a duchovní oblasti.“ Narušení zdraví kyvadláře je zde odvozováno od tzv. kosmického záření.

W. O. Roesermüller proti teorii podvědomí se sotva vnímatelnými údajnými záchvěvy ruky konstatuje, že ne každý člověk je „schopen kývání“. Zdůrazňuje se, že takové drobné nervózní pohyby nemohou nikdy dát vzniknout kyvadlovým bytostem. K práci s kyvadlem neschopný i přes tytéž drobné pohyby nedokáže uvést kyvadlo do pohybu.

A kdo někdy kyvadláře v činnosti pozoroval, jak prakticky ze zcela klidné ruky, bez přičinění dotyčného, vznikají mocné kmity, ten nemůže teorii podvědomí akceptovat.

Satan vštěpuje původcům nejrůznějších kacířství falešné, bludné a ohavné názory, takže tito nešťastníci v představě vznešeného osvícení Bohem bývají naopak většinou zaslepeni Jeho nepřitelem. Nebezpečí démonova zasahování je tedy přítomno při všech typech a druzích vizí a promluv.“ – Pozn. překl.

Katolická církev odedávna učila, že veškerá věšdecká umění, jako např. vykládání z karet, písmenková tabulka (ouijaboard), kyvadlo atd. jsou hříšná! To platí samozřejmě i pro dnešek. **Kyvadlování je věštění!** Vyptávám se na něco, chci o něčem dostat informaci, a kyvadlo odpovídá „ano“, „ne“, nebo „nevím“.

Co se vlastně při práci s kyvadlem děje? Jak probíhá celý proces? Abychom dostali odpověď na položené otázky, musíme nejprve s kyvadlem, neživou věcí z kovu, dřeva nebo jiného materiálu, tedy z mrtvé hmoty, udělat inteligentní úmluvu. **Bez dohody s kyvadlem věc nefunguje!** Dejme zde slovo známému benediktinskému páteru, profesoru Cunibertu Leo Mohlbergovi, který (bohužel!) svůj život upsal umění kyvadla (zemřel 1963) a napsal o něm také několik knih.

Pro kyvadlo nejprve zvolil název „radiestesické kyvadlo“ (radiestesie značí vnímavost na záření, tedy jemnou citlivost na záření), a později „dynamické měřidlo, zkráceně DM“. Druhé označení snad proto, že znělo „vědecktěji“, jak se domnívám.

Mohlberg psal, že při práci s kyvadlem musel vypojit svou vůli: „jde tedy o zcela pasivní vůli... (takto se přirozeně mohu lépe otevřít cizím vlivům z transcendentní [nadsmyslové] oblasti).“ Poté dává následující pokyny: „Každopádně uposlechl (!) dynamické měřidlo **bezpodmínečně bez výjimky**, pokud jsou jeho pohyby duševně dojednány tedy smlouveny...“ Je tudíž nezbytné s kyvadlem učinit úmluvu.

V praxi se to představuje tak, že se potichu nebo v duchu mluví ke kyvadlu (předmětu z mrtvé hmoty), jak by se mělo pohybovat. Znovu cituji pátera Mohlberga:

„... lze tedy dospět k úmluvě na kruhový pohyb doprava ve směru hodinových ručiček, nebo opačným směrem. Tak vždy dojdeme ke shodě s dynamickým měřidlem (tedy s kyvadlem): kruhový pohyb ve směru otáčení hodin = pozitivní, mužské, ano, dobré. A opačný kruhový pohyb = negativní, ženské, ne, špatné... Prosté kývání (poledníkové nebo rovníkové) = neutrální, indiferentní.“

Páter Mohlberg pracoval mj. se zlatým kyvadlem na 13 centimetrů dlouhém řetízku. Délka vlákna, příp. řetízku, na němž kyvadlo visí, se nestanoví libovolně, nýbrž má se propočítat. Nejpozději po výše citovaných větech pátera Cuniberta (**všichni kyvadláři** užívají tohoto nebo podobného postupu) bychom se museli zarazit, musely by se nám otevřít oči!

Jak může předmět z neživé materie rozumně odpovídat?

S kým se zde domlouvám?

S jakými silami?

Páter Mohlberg se odvolává na „neviditelné záření“, tzv. „energetické“, které uvádí kyvadlo do pohybu. Odkud však asi toto záření ví, že při „ano“ musí kroužit doprava, a při „ne“ doleva?

A je-li to záření, které má údajně vycházet z každé živé i neživé materie – jak mohou tato záření ovlivňovat mapu, na které kyvadlář – úspěšně – vyhledává vodu, uhlí aj., jejichž skutečný výskyt může být na jiném kontinentu, tedy vzdálený tisíce kilometrů?!

Páter Mohlberg jde dokonce tak daleko, že z tohoto nevěrohodného záření hodlá udělat předmět kriminalistického vyšetřování,³ protože říká:

³ Ještě si pamatujeme, že krátce po „asistované změně režimu“ u nás přibírala policie např. k hledání pohřešovaných osob „jasnovidce“, pracující mj. také s kyvadélkem. Bublina kolem jejich „úspěchů“ však zase rychle splaskla – svůj propagační účel to však splnilo; pozn. překl.

„Ohledně ... vraždy ... bych chtěl věřit ... že je možné individuální vyzarování vraha předat zavražděnému, takže může být radiestesicky sděleno stejně, jako se poslední hrůza zavražděného vysílá na vraha. ... Jestliže státní justice radiestesii uzná, bude jí možné odhalit zločin na zavražděném...“

Konec konců není nic, co by se nedalo kyvadlem zjistit:

„... nejen podzemní vodní toky... ale také minerály a kovy, soli, ropa, metan i další plyny, ano dokonce zakopané poklady, mrtvoly či kosti, ať jde o novější nebo zcela staré záležitosti,“ čteme u pátera Mohlberga, a pokračuje: „Na staré planimetrové mapě (od Marangoniho 1740) jsem zkoumal (přirozeně s kyvadlem...) malou baziliku San Vittore u Aquily. Vyšlo najevo dosud neznámé zdivo, krypta s hrobem... katakomby a přesně popsany obvod římské vily.“

Páter použil kyvadlo také na kadeř vlasů, která mu byla předložena, a „musel jsem mu říci, že je od dámy, která zemřela na otravu“. Pokud jde o výše zmíněné „nevědomí“ profesora Steltera, tak to byl C. G. Jung, kdo nevědomí, také i kolektivní nevědomí, silně zdůraznil; ony podivuhodné, údajně autonomní duševní síly v nás, které mohou být použity k libovolnému vysvětlení všech okultních fenoménů.

Jestliže se však z Jungových spisů ví, že se svou sestřenicí po čtyři roky pořádal spiritistické seance, kde se ohlašovali duchové, a byl tedy spiritistou jako již jeho dědeček, a když se četla jeho kniha „Vzpomínky, myšlenky, sny“,⁴ kde se z Jungova nitra vynořují jednající a mluvící osoby, např. **Philemon**,⁵ o němž Jung píše: „Philemon představoval **sílu**, kterou **jsem já nebyl**. Vedl jsem s ním fantastické hovory, a on mluvil o věcech, na něž jsem vědomě nepomyslel. Přesně jsem vnímal, že **to byl on, kdo mluvil**, a ne já. Vcházel jsem s ním do i ven, a on mi byl tím, co Indové nazývají guru“ – jestliže se toto všechno ví, pak můžeme Jungovo imaginární „nevědomí“ klidně zapomenout a na jeho místo prostě a případně dosadit „duchy“.

Nebo čteme-li tento Jungův výrok:

„Zatím co jsem zapisoval fantazie, řekl jsem si: ‚Co to vlastně dělám? Jistě to nemá nic společného s vědou: Ale co to potom je?‘ Tu mi pravil vnitřní **hlas**: ‚Je to umění.‘ Byl jsem nesmírně udiven ... Věděl jsem, že hlas pochází od ženy, a poznal jsem jej jako hlas jedné pacientky. ... V mém nitru se stala živoucí bytostí. S důrazem a nesouhlasně jsem hlasu prohlásil, že moje fantazie nemá s uměním co dělat. Hlas se na chvíli odmlčel ... Ale pak přišlo stejné tvrzení: ‚Je to umění.‘ Hlas poté své stanovisko objasnil v **dlouhém projevu**. Mimořádně mě zajímalo, že žena z mého nitra se vměšuje do mých myšlenek. Později jsem viděl, že se u **ženských postav ve mně** jedná o typické nebo archetypické postavy v **nevědomí** muže... označil jsem je za ‚anima‘.“ Potud tedy C. G. Jung.

Eugen von Petersdorff má odpověď na tyto pozoruhodné aktivity podvědomí. Ve své knize „Dämonologie“ píše:

„Jistě je podvědomí jako již ne vědomí dřívějších prožitků. ... Jestliže však při tom jde o mluvící a jednající osoby na niterném zorném poli, samostatně, společně i proti sobě vystupující a vedoucí řeči i protiřeči, pak je přirozeně nejpravděpodobnější akceptovat zde přítomnost skutečných, osobních **duchů**, a ne právě vymyšlený umělý výplod dvojího já a rozštěpené osobnosti.“

⁴ V originále *Erinnerungen, Gedanken, Träume*.

⁵ Philemon a Baucis, v řecké báji šťastní manželé, jimž Zeus zaručil, že zemřou současně; pozn. překl.

Démoni v činnosti

Není to tedy ani „nevědomí“, ani „energetické záření“, co kyvadláři pomáhá k úspěchu, nýbrž duchovní bytosti, které zde účinkují. A že nemohou být dobré, to vyplývá z Bible, kde je každé věštění přísně zapovězeno:

„Až vstoupíš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, neuč se jednat podle ohavností oněch pronárodů. Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, **věštec** obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj, ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každý, kdo činí tyto věci, se Hospodinu hnusí“ (Dt 18,9-12).

Práce s kyvadlem je, jak nelze dost často opakovat, **jednoznačně metodou věštění**, tj. pomocí umělých prostředků (kyvadla) vyžadovaná znalost věcí, které normálně nejsou známé, tedy metodou, používanou již pohanskými Římany, a rovněž, jak právem píše páter Mohlberg, „v zásadě prastarou znalostí Egyptů“. A my ze Starého zákona víme, že Egypťané byli zběhlí ve všech možných čarodějnických kouzlech. Jenže klamající páter umění kyvadla nedefinuje jako esoterické umění, nýbrž je vykládá fyzikálně. Říká o tom:

„Podle mých představ dynamické měřidlo (kyvadlo) udává množství energie vln, které určité těleso vysílá, a ty DM buď kýváním ukazuje v určitých číslech nebo... v určitém úhlu.“ A ještě dodává: „Že v radiestesii skutečně existují ještě nedefinované toky ‚tam‘ – resp. ‚ven‘, kdo by o tom mohl pochybovat?“

Poté popisuje dva poučné případy, dovolující pochybovat o teorii záření, kterou přece sám zastává. Říká tam:

„... nebo mohu-li sdělit osobní experiment, který se mi podařil 18. září 1944: na úsvitu toho dne jsem byl v Curychu zaskočen bolestnou novinou: ‚Právě jsme z kliniky S. Angese v Lokarnu dostali zprávu, že tam byl dopraven náš Don E. L. a leží v bezvědomí; sdělte nám, co mu schází...‘ Vrátil jsem se a silně soustředěn jsem na kus papíru napsal jeho jméno i název nemocnice, a uplatnil jsem svou metodu dálkové radiestesické diagnózy. Po slabých pěti minutách koncentrace jsem mohl znepokojeným příbuzným s výhradou sdělit, že Don E. L. má těžké poranění na levé straně týlu. Večer zde již bylo potvrzeno, že byl v lese na dříví, a když vytahoval poleno z hromady, upadl nazad a přesně na udaném místě se zranil. Kde pak tu zůstalo ‚záření‘?“ – A Mohlberg pokračuje: „Nebo například: můj ředitel leží těžce chorý v nemocnici (4. února 1914). Toho dne jsem na dálku zkoumal jeho vitalitu a sledoval jsem stav mé stupnice; poté jsem zatelefonoval do nemocnice a zeptal se ošetřovatele po stavu pacienta. Odpověď zněla, že momentálně není špatný a potřebuje jen ještě nějaký čas. V šest jsem ještě jednou zdáli viděl (přirozeně s kyvadlem), že jeho vitalita klesá. V osm hodin jsem jel na univerzitu a požádal tam studenty mimořádně silně myslet na nemocného, protože dnes zemře. A večer byl mrtvý. Kde tu je ‚záření‘?“

Mnoho lidí užívá kyvadla k zjištění, jaká strava je pro ně vhodná; nepřijmou nic, co by si „nevykývali“ (znám takové případy), protože jinak by prý onemocněli. Tito lidé přirozeně upadají do naprosté **závislosti** na kyvadle, **musejí** s ním pracovat, aby mohli žít bez potíží. Kde však za věcí stojí tak neodolatelné nutkání, můžeme právem mít za to, že působí zdola, z **říše zla!**

Je známo, že upřímná modlitba tento okultní nástroj zbavuje účinnosti; již nefunguje. Evangelický pastor van Dam takovou situaci popisuje:

„Kyvadlo a virgule nekmitají, když jim to přítomný jménem Ježíše Krista zakáže. Dvě věřící ženy byly ve škole přítomné demonstraci kyvadla a virgule. Daly dohromady skupinku, která se během ukázky měla na faře modlit. A ukázka se nezdařila.“ Rovněž Kurt E. Koch, evangelický teolog a také autor několika knih, v „Abecedě okultismu“⁶ líčí moc modlitby při práci s kyvadlem: „Během přednáškového turné jsem v jednom městě onemocněl. Ptal jsem se na křesťanského lékaře. ... Při vstupu do ordinace jsem uviděl na stěně viset kyvadlo. Zeptal jsem se, zda s kyvadlem pracuje. Odpověděl: ‚Je to doplňková diagnóza.‘ Po jeho prohlášení jsem řekl: ‚Jako lékař pro mne nepřicházíte v úvahu, jelikož kyvadlo odmítám.‘ Lékař byl mým postojem udiven. Protože pečoval o mnoho lidí, dal jsem si čas mu věc vysvětlit, a současně jsem v srdci prosil, aby mu Bůh otevřel oči. Nakonec mně napadla myšlenka, vyžádat si Boží soud. Řekl jsem mu: ‚Tak dobrá, můžete na mě kyvadlo zkusit.‘ Chopil se přístroje; ale ten nefungoval. Podíval se na mne zaraženě a pak pravil: ‚... Jste první člověk, u nějž kyvadlo nefunguje.‘ Modlil jsem se dál potěšen, že Bůh zasáhl. Poté mě lékař postavil ještě na dvě jiná místa v ordinaci, ale kyvadlo se nepohnulo. Na to se mě zeptal: ‚Co jste to udělal?‘ Odpověděl jsem: ‚Věřím v Ježíše Krista a jsem přesvědčen, že mediální síly jsou zdola a my jich tedy nesmíme užívat.‘ Otevřeně jsem mu přiznal, že jsem prosil o Boží rozhodnutí, aby mu otevřelo oči. Lékař odpověděl: ‚To přijímám; jestliže jste modlitbou dokázal **zarazit kyvadlo**, potom za jeho činnosti nestojí přírodní síly, ale musí to být *protibožská* síla.‘ Od té doby již kyvadla nepoužil.“

Dokonce ani kyvadlem přesvědčený autor W. O. Roesermüller nevyklučuje pomoc duchů, když cituje Suryu slovy:

„(Je) ... mnoho moderních fyziků a parapsychologů, kteří se domnívají vyřešit celý problém virgule a kyvadla pouze pomocí radiace, emanace (= vyzářováním) a všemocného, vševědoucího podvědomí... – i když je zde stále možnost, že naše podvědomí je ovlivňováno cizí inteligencí, aniž bychom o tom přirozeně věděli! A tato cizí inteligence řídí pak konec konců libovolně pohyby virgule a kyvadla. Proto nestačí virguli a kyvadlo chápat pouze jako fyzikálně-fyziologicko-psychologický problém, nýbrž musí nad to být rozpoznán i jako problém okultní a mystický.“ Potud Surya.

Klamání zbožných duší

Užívání kyvadla proto za žádných okolností nemůže být oprávněno tím, že někteří lidé jako kyvadla užívají posvěcený kříž a domnívají se, že se tím jejich počínání dostává požehnání a kyvadlář je chráněn před vším zlým. Bůh nikdy neužívá okultních věšteckých praktik a přirozeně také nedovoluje, aby zdánlivě dobří duchové odpovídali prostřednictvím kyvadla. Při užívání kyvadla, lhostejno zda s křížem nebo ne, promlouvá **vždy** jiná strana, ta zdola! Kdyby byl Bůh takové kyvadlo s křížem schválil, pak by musel uznávat za dobré také všechny ostatní věštecké praktiky, prováděné s po-

⁶ V originále *Okultes ABC*.

svěceným křížem, jako jsou např. vykládání z karet, z křišťálové koule, písemné tabulky, I Ging (praktikované C. G. Jungem), trans a mnoho dalších.

Je jisté velmi známé spiritistické médium, pan X. V jeho obydlí je mnoho svatých obrazů a dokonce i malý oltář a soška Matky Boží. Pan X. o sobě říká, že je velký ctitel pátera Pia. To mu lze věřit. Podle vlastního sdělení se však trvale nachází ve stavu polovičního transu. Upadne-li do hlubokého transu a promlouvají z něj duchové, jež si dávají nejruznější jména jako Nostradamus a páter Pio (!), pak se jeho tvář změní tak, že ani jeho vlastní žena jej nepoznává. Na tomto příkladu vidíme, a je i dost dalších, že se duchové nelekají ani posvěcených předmětů.

Nebo vezměme si takový příklad: Je jistá velice zbožná katolická žena, která jednoho dne zaslechne hlas „Ježíše“ s pověřením obrátit lidi a přivést je k němu. Dostane se jí příkazu přestavět stodolu na modlitebnu – ale nemá potřebný majetek, jen skromný plat. Přednese „Ježíši“ tuto skutečnost („jak to mám udělat, Pane, bez peněz?“), a stane se zázrak; zcela nečekaně dostane tolik peněz, že modlitebnu si může zřídit. Vzdává se svého zaměstnání, aby se mohla zcela věnovat „Ježíši“ a lidi k němu obracet. A již nemá žádné finanční starosti, protože se jí dostalo skutečně hodně peněz.

Jenže tento údajný „Ježíš“, který k ní mluví, není náš Pán a Bůh, nýbrž duch podsvětí, který jemně zaobalenými tirádami („modlete se, modlete se, nenechte se od nich odvrátit, i když vám nepřítel našeptává, že nemají smysl“ – „Já jsem cesta, pravda a život“ – „Jsem i vzkříšení“) hlásá své **zhoubné bludy**, jako například: „Nebudete s nechtutí hledět na údajně falešná náboženství jiných národů“ – „Lhostejno k jakému religióznímu společenství člověk náleží; Boží slovo je prapůvodní energií v každé lidské duši“ – „Poznejte své božství, přisvědčte mu v sobě“ – „Všechno je duše, všechno je Bůh“ – „Všechna náboženství krácejí cestou niterné dokonalosti“, atd.⁷

Druhá strana, ta zdola, nás dokáže do té míry oklamat („A není divu; neboť i satan se přepodobuje v anděla světla“, 2 Ko 11,14), že bychom to téměř nepovažovali za možné. A pro oklamání se peklo dočasně smířuje i se zbožnou modlitbou a religiózním životem.

Magie je vždy špatná

Užívání kyvadla je magický čin, protože magie neznamená nic jiného, než snahu použít moci nebo síly z jiného světa pomocí určitých rituálů či postupů a poté jich užít k zvláštním účelům. Je-li zvolen dobrý účel, jako např. duchovní léčení, zařikávání nemocí atd., mluví se o „bílé magii“. Má-li být způsobena nějaká újma, potom je zde řeč o „černé magii“. Je-li kyvadla použito k zjišťování chorob nebo je vyvolávajících látek či léků, případně podobných záležitostí, pak takové jednání spadá pod heslo „bílá magie“. **Nicméně takové rozlišování je zcestné.** Není žádná dobrá, tj. „bílá magie“, a není také žádné „dobré“ kyvadlo! Magie je vždy špatná, ať už se nazývá bílá nebo černá; když se jí pokoušíme spojit s nějakými silami v transcendentní oblasti (mimosmyslové, zázračné), budou to vždy **negativní** mocnosti, které se ohlásí, resp. uvedou do pohybu kyvadlo. Bůh nám z dobrého důvodu věštění zakázal – kyvadlování je mantika, tedy věštění podle různých znamení!

⁷ Otřesné bludy, jak opsané přímo z katalogu synkretických hesel pokoncilní sekty; viz třeba poselství „Matky Boží“ z Medžugorji. A uvedený příběh ženy je jen jedním z nespočetných případů projevů náboženského blouznění a vizí ztrátou věroučné jistoty věřících v důsledku zrady oficiálního Vatikánu; pozn. překl.

Také není bez nebezpečí (a nikomu bych to neradil) nechat na sebe působit kyvadlo, protože jím spolupůsobí okultní síly, a za jistých okolností druhá strana, ta zdola, dostává na nás určitá práva!

Vždy mi bylo nápadné, jak tito lidé mimořádně zarputile obhajují svou práci s kyvadlem. Nejsou již schopni nahlédnout, že se spojili s jistými temnými mocnostmi, že tyto mocnosti svou činností doslova přitahují. A právě řečenou svázaností je kyvadláři zabráněno v rozlišování duchů. Stručně tedy shrnuji:

Jestliže práce s kyvadlem spočívá na vysílání záření a na jeho přijímání – proč musím uzavírat dohodu s kyvadlem z mrtvé materie (otáčení doleva = ne, doprava = ano, nebo opačně podle toho, jak mně to lépe vyhovuje), tedy tak, jako bych mluvil k živé bytosti? Kyvadlo mě přece vůbec neslyší! Jestliže však za kyvadlem stojí temné mocnosti, a ty jimi jsou – pak mě slyší!

Když tedy při práci s kyvadlem moje nevědomí, mé podvědomí reaguje, tedy odpovídá na položené otázky – jak může moje podvědomí vědět, co se na vzdálených místech odehrává? Kde lze v Americe nebo Africe nalézt výskyt ropy nebo zlata? Taková místa se kyvadlem určují na mapě. Jak může naleziště ropy v Americe dorazit na mapu, ležící před kyvadlářem? To je hotová akrobacie myšlenek.

Je-li to moje vševědoucí podvědomí, které kyvadlo řídí, proč potom práce s ním prokazatelně škodí zdraví dotyčného? A proč upřímná modlitba, vyslovená proti takové činnosti, kyvadlo znehybňuje? Kurt E. Koch o tom píše: „Síly, které lze modlitbou rušit, nejsou silami fyzikálními.“

Každému zdravě myslícímu člověku musí být jasné, že při práci s kyvadlem přichází v úvahu pouze jedna jediná možnost: **Jsou to zásvětní, negativní síly, které kyvadlo uvádějí do pohybu.**

Osobní zkušenosti

Následující prožitek může názorně ukázat, že při práci s kyvadlem není něco v pořádku. Před několika lety jsem byl na dovolené v zotavovně v Bavorském lese. Poznal jsem tam jistou paní, které bydlela ve stejné budově se svým osmdesátiletým otcem. Ten potřeboval všemožné homeopatické léky, které mu připravoval jeho léčitel. Protože mně žena řekla, že všechny léky jsou zjišťovány kyvadlem, a že ošetřování otce začalo v zotavovně, zeptal jsem se, zda bych mohl být přítomný činnosti kyvadláře, na což okamžitě přisvědčila.

Muž přišel a my jsme se posadili za velmi dlouhý jídelní stůl: žena a její otec na konci delší strany, léčitel proti nim. Já jsem seděl zcela opačně, asi šest metrů daleko na druhém konci stolu, na příčné straně, a měl jsem tedy léčitele bočně v zorném poli.

Vytáhl kyvadlo z kapsy a dlaní je do jisté míry zaclonil přede mnou. Proč asi skrýval kyvadlo přede **mnou**? Obával-li se vlivu záření, které má údajně vycházet ze všech živých i neživých objektů – pak toto záření vycházelo přece také ze ženy a jejího otce! Před nimi se však nechránil. Pravděpodobně – jak se domnívám – za kyvadlem stojící okultní mocnosti vycítily moji vědomost o nich i mou odmítavost vůči nim. Ve chvíli, kdy léčitel začal pracovat s kyvadlem, vnímal jsem zcela zvláště. Zmocnil se mě pocit letargické neskutečnosti, silné omámenosti, jakési až otupělosti. Pomocí modlitby jsem veškerou silou proti tomu bojoval – a „jev“ se rozplynul.

Příhoda mi však byla důkazem, že práce s kyvadlem není neškodná záležitost, že za ní stojí jisté duchovní mocnosti – a rozhodně ne dobré!

Proto ruce pryč od kyvadla.

Zmíněný léčitel se ostatně kyvadlovou praxi naučil od jednoho pátera.

Problém virgule

Na závěr se budeme ještě krátce zabývat tzv. virguli.⁸ Existují autoři, kteří působení virgule přiřazují ke kyvadlu, tedy v okulním ohledu. Jiný pohled je, že člověk, stejně jako vnímá zvukové nebo elektromagnetické vlny, může také jako „biologický indikátor“ (ukazatel) reagovat na zemské záření. Obecně je přijímán názor, že zemské záření jsou jisté patogenní zóny v souvislosti se zemským magnetickým polem a vodními toky. Je známo, že zvířata takové zóny (zemského vyzařování) skutečně vnímají. Např. kočky a mravenci je s oblibou vyhledávají, kdežto psi a koně se jim vyhýbají. Rovněž tak se ví, že zmíněné patogenní zóny mohou vyvolávat onemocnění. Hans D. Betz a Herbert L. König ve svém pojednání „O vnímavosti člověka na zemské záření – úvahy k fenoménu virgule“⁹ píší následovně:

„... když specificky místní ‚zemské záření‘ již při vteřinovém zapůsobení na člověka vyvolává viditelný efekt, pak nelze považovat za nemyslitelné, že výrazně delší pobyt na takových místech může zapříčinit trvalý účinek na organismus, hodnocený pozitivně nebo negativně.“ Kurt E. Koch se k zemskému záření vyjadřuje takto: „Věda nezná žádné zemské záření ve smyslu proutkařů. Existuje však jiná fyzikální danost, kterou lze užít jako vysvětlení tzv. zemského záření. Naše Země má své magnetické pole, jímž se kompasová střelka řídí podle jižního magnetického pólu (na ostrově Boothia felix). Zemské magnetické pole není homogenní, tzv. není všude stejně silné, nýbrž má rušivá pole. Ta jsou podmíněna půdním charakterem, zlomovými oblastmi, dutinami, podzemními spodními vodami, minerály, ložisky soli, ropy, železa, atd. Tato rušivá pole lze měřit. Je řada přístrojů, jimiž se dá zachytit řečené magnetické rušivé pole, např. magnetometr, dvojkompas, měřič polí UKV a gerometr. Nejlepším přístrojem je protonrezonanční magnetometr. Schopnými proutkaři již byly podniknuty pokusy, zda tato rušivá pole dokáží vystihnout, a části proutkařů se experiment podařil. ... Pokud rušivá centra zemského magnetického pole mají mít nepříznivý vliv na lidi, pak nelze odmítnat použití exaktních měřicích přístrojů.“

Užívání virgule na zjišťování rušivých polí, resp. rušivých zón (zemského záření) však Kurt E. Koch zamítá, protože proutkaření považuje za okulní činnost.

Proti tomu lze namítnout, že jsou lidé, kteří na přítomnost tzv. zemského záření reagují citelným, prudkým zhoršením svých tělesných funkcí; vnímají tedy zemské záření tak, jako jsou mnozí lidé rušeni úplňkem nebo cítí příchod bouře. To jsou však zcela normální dané skutečnosti, i když se netýkají každého člověka. Proč bych měl k vizualizaci těchto fyzikálních rušivých polí brát do ruky primitivní přístroj – a to právě virguli? Zdá se mi to být ještě nevyřešenou otázkou; na každý pád však hodnou zamyšlení.

⁸ Tj. v populárním podání vrbový proutek, uříznutý přesně o novoluní; virgule však může být i z jiných materiálů, např. kovů; pozn. překl.

⁹ V originále *Über die Empfindlichkeit des Menschen auf Erdstrahlung – Betrachtung zum Phänomen Wünschelrute*.

Použitá literatura

- Candi: *Radiästhetische Studien* (Pater Cunibert Leo Mohlberg) Verlag RGS, 9004 St. Gallen/Schweiz, 1976
- Heinrich Jürgens: *Die Wünschelrute und ihr Gebrauch*, H. Bauer Verlag Freiburg in Breisgau, 1979
- W. O. Roesermüller: *Der Pendel in deiner Hand*, Karl Rohm Verlag, Bietigheim, 1960
- Tom Graves: *Pendel und Wünschelrute*, W. Goldmann Verlag 1982
- Käthe Bachler: *Der gute Platz*, Veritas Verlag Linz-Passau 1986
- Kurt E. Koch: *Okkultes ABC*
- P. Thomas Häberle: *Sammeln und Sichten*, Veritas Verlag Linz, 1994
- Anita Höhne: *Die neuen Magier der Gesundheit*, Lübbe Verlag Bergisch Gladbach, 1987
- C. G. Jung: *Erinnerungen, Träume, Gedanken, aufgezeichnet und herausgegeben von Aniele Jaffé*, Walter Verlag Freiburg, 1984
- Els Nannen: *Carl Gustav Jung*, Schwengeler Verlag Ch-Berneck, 1991
- Colin Wilson: *Herr der Unterwelt, C. G. Jung und das 20. Jahrhundert*, Knauer Verlag München 1990
- Egon v. Petersdorff: *Dämonologie*, Christiana Verlag Stein am Rhein, 1982
- Willem van Dam: *Satan existiert*, Pattloch Verlag Augsburg, 1994
- Alfred Stelter: *Psi-Heilung*, Goldmann Verlag München, 1977
- Manfred Heide: *Irrwege des Heils*, Schulte & Gerth Verlag Asslar, 1982, 1990